

[A. C. D. Petersen.]

parti. Regeringen og Regeringspartierne mener, at det, det drejer sig om, er at hjælpe mest muligt med Understøttelse, uanset om Forholdene er saaledes, at Arbejdsløsheden derved stiger eller falder, medens de Konservative ønsker at træffe saadanne Foranstaltninger, at der bliver saa lidt Arbejdsløshed og saa lidt Trang til Hjælp som muligt. Derfor er der for mig ikke Spor af Tvivl om, at den Landbrugskrise, som nu hersker her i Landet, ogsaa vil faa en meget væsentlig Indflydelse paa Beskæftigelsesgraden. Der er ikke Spor af Tvivl om, at Landbruget, som ser deres økonomiske Eksistens truet, vil følge saadanne Veje i deres Drift, at den Arbejdsløshed, som vi hidtil kun har kendt i industrielle Virksomheder, ogsaa vil gøre sig gældende indenfor Landbruget. Derfor synes jeg, det vil være meget mere formaalstjenligt at hjælpe Landbrugsbedrifterne ud af Erhvervs krisen, saaledes at ikke ogsaa de skal yde deres Kontingent til den overhaandtagende Arbejdsløshed.

Men her er, som sagt, den store principielle Forskel mellem Regeringens og Regeringspartiernes Opfattelse og det konservative Folkepartis Opfattelse, idet de Konservative gerne vil være med til at bringe Ofre for at skabe Beskæftigelsesmuligheder, saaledes at saa faa Mennesker skal henvises til Understøttelse som muligt, medens man fra Regeringen og Regeringspartierne Side slet ikke eller kun i meget ringe Grad har Øjet aabent for, at det, det gælder om, er at skaffe Arbejds muligheder. Jeg sagde ved min Forelæggelse af disse Forslag, at det for mig har været en Lysning i den saakaldte Hjemløseaktion, at man fra de hjemløses Side i langt højere Grad har hørt Kravet om Arbejde, saaledes at de kunde klare sig ved Arbejdsydelse i Stedet for ved Understøttelse, og jeg tror, at før eller senere bliver Regeringspartierne nødt til at gaa ind for disse Foranstaltninger. Det er ogsaa det, vi Konservative forventer skal blive det virkelige Resultat af disse Forslag, at de maa bringe Regeringen og Rigsdagen ind paa saadanne Baner, at man faar Mulighed for at aflaste Arbejdsløsheden ved at skaffe Arbejde i Stedet for at gaa videre ad Understøttelsernes Vej.

Den højtærede Minister udtalte, at vi fra konservativ Side nok skulde blive stillet overfor Muligheder for Indtjening af Beløb for Statskassen, der saa kunde anvendes til Støtte for Kommuner, som er vanskeligt stillet; ganske vist, sagde den højtærede Minister, havde de Konservative ikke megen Interesse, naar det var Mennesker, der var i

Nød, eller Kommuner, der var i Nød. Heroverfor vil jeg gerne sige, at vi har dog ydet vor Medvirken til at komme de daarligst stillede Kommuner til Hjælp. Der er jo Kommuner, der er sat under Administration af Staten og faar Statsstøtte; det er vi aldrig gaaet imod. Men vi tror ganske vist, at det vil være langt mere fortjenstfuldt at hjælpe dem, der er i Arbejdsløshedsnød, ved at skaffe dem produktivt Arbejde end ved at hjælpe dem med Understøttelse. Den højtærede Minister mente, at man fra konservativ Side vilde vælge Kanonerne i Stedet for at hjælpe Kommuner, der er i Nød. Jeg vil sige til den højtærede Minister — uden i øvrigt at komme ind paa Spørgsmaalet, som naturligvis mest formaalstjenligt kan drøftes ved anden Lejlighed —, at fra konservativ Side anser vi det ikke for rimeligt i en vanskelig Situation at spare paa Assuranceudgifterne. Indenfor den enkelte Bedrift er der visse store Katastrofer, der kan indtræffe; overfor disse Katastrofer forsikrer man sig, saaledes at man har Haab om at kunne overleve dem, og som en saadan Forsikringsudgift betragter vi fra konservativ Side Udgiften baade til Kanoner og alt andet Forsvarsvæsen; vi finder, at det vil være urimeligt at nedsætte Udgifterne til Assurance, da det er vor Opfattelse, at vi gennem den bedst sikrer os Freden, som vi alle ønsker, og som det vil være en Ulykke for os at faa brudt. Naar derfor den højtærede Minister spørger, om vi fra konservativ Side vil være med til den ekstraordinære Nedsættelse af Bevillingerne til Forsvarsudgifterne eller til at fremskaffe en Forøgelse af Statskassens Indtægter ved at suspendere den Nedsættelse af Formueafgiften, som blev vedtaget i 1927, maa jeg bedrøve Ministeren med, at dette kan han sikkert ikke forvente Støtte til fra de Konservatives Side. Det er imidlertid ikke det, det her drejer sig om; det drejer sig om, hvorledes disse Penge skulde anvendes, men da jeg føler mig overbevist om, at Forskellen vil være lige saa stor paa de Anskuelser, der skulde ligge til Grund ved Bestemmelsen om Pengenes Anvendelse, som ved at faa Pengene ind, saa vil det jo ikke have nogen særlig Interesse for den højtærede Minister.

Den højtærede Minister karakteriserede vore Forslag som daarlige og ubegrundede. Men da det dog er et Faktum, at Skatteyderne har betalt for mange Penge ind i Statskassen, flere end nødvendigt, kan man saa sige, at det er saa fuldstændig ubegrundet at lade Skatteyderne nyde godt af disse Penge i det Forhold, hvori de er indbetalt, naar Forholdene er, som de er i